

области българска държава въ първия периодъ на историята на държавното право била единъ видъ федеративна държава. Тя въ международнитѣ си отношения съ чуждитѣ държави се явява като едно политическо цѣло, една държава. Когато нѣкоя областъ се отцѣпвала отъ българската държава, българскитѣ владѣтели считали това за революция и съ общи военни сили се стараяли повторно да ги обединятъ и накажатъ виновниците, както постѣпилъ царь Симеонъ съ сръбскитѣ князе. Външната форма на първата българска държава най-ясно се вижда въ началото при основанието ѝ и на края при покорението ѝ и унищожението отъ византийския императоръ Василий. Отъ извѣстията, които византийскитѣ лѣтописецъ Кедринъ дава за западната българска държава, ясно се вижда, че тя била съставена отъ разни самостоятелни области, които непосредствено се управлявали отъ българскитѣ князе: Кракра, Николица, Добромиръ, Драксанъ, Дометиянъ, Богданъ, Ивацъ, Несторица и много други български князе, които Кедринъ нарича началници, велможи, мѣстни управители (*ἄρχοντες δυνάσται τοπάρχαι*) и които признавали царь Самуила само за върховенъ началникъ.¹¹³ Мнозина отъ тѣзи български велможи, ако не и всички, по всѣка вѣроятность, били потомци на най-старитѣ словѣнски областни владѣтели.

Подъ дългото византийско владичество въ България изчезнали старитѣ национални племенни и териториални различия и се образувалъ единъ едноставенъ и еднороденъ български народъ, който билъ възпитанъ и дисциплиниранъ въ строгия византийски монархиченъ духъ. Затова и възникналата българска държава чрѣзъ отцѣпване отъ византийската по външната си форма

¹¹³ Cedr. II, 447, 475.